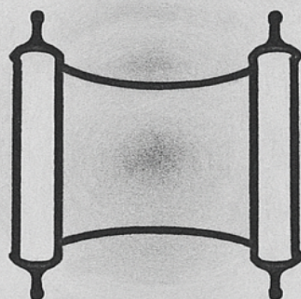

The Frierdeker Rebbe Yud Bais Tamuz 1930

לע"נ

אסתר בת יצחק
Dedicated By:

ר' נחום אהרון ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Friediker Rebbe

בס"ד, י"ב ו' תמוז תר"צ 1930

מאמרים מלוקטים

Introduction

This discourse by Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn, the sixth Lubavitcher Rebbe (known as the Friediker Rebbe), explores the inner spiritual dynamics of the soul's descent into the world and its challenges with the *yetzer hara* (evil inclination). Born in 1880 and passing in 1950, the Friediker Rebbe was the son of the Rebbe Rashab and the predecessor of the Lubavitcher Rebbe. He led the Chabad movement through the horrors of Communist oppression and laid the groundwork for its global revival. This teaching, deeply psychological and spiritual, articulates the nature of spiritual exile (*galus Mitzrayim*), the workings of the animal soul, and the role of focused, heartfelt divine service. It culminates in a profound encouragement for Torah study as the transformative bridge that brings Hashem close, even amidst suffering.

"...שאלות בפסוק 'קרוב ה' לכל קראיו...' ובפסוק 'דע את אלוקי אביך'.

Questions on the verse "Hashem is close to all who call upon Him..." and on the verse "Know the G-d of your father..."

"Hashem is close to all who call upon Him, to all who call upon Him in truth"—the Holy One, blessed be He, is close to anyone who calls to Him, and to all who call Him in truth.

Now this appears to contain a contradiction between the beginning and end of the verse: the beginning says that Hashem is close to anyone who calls upon Him, without stating any condition whatsoever, and at the end it says "to all who call Him in truth," which makes it conditional—that perhaps He is only close to one who calls upon Him in truth.

קרוב ה' לכל קראיו, לכל אשר יקראהו באמת, "דקדוש ברוך הוא קרוב לכל מי שקורא אליו, ולכל אשר יקרא אותו באמת, דלכאורה הרי יש בזה סתירה מרישא דקרא לסופיה, דברישא דקרא אומר דהוה קרוב לכל מי שקורא אליו תברך, ואינו אומר בזה שום תנאים כלל, ובסופיה אומר לכל מי שקורא אותו תברך באמת דוקא, אם כן הרי הוא תנאי, דלמי קרוב הוה, למי שקורא אותו באמת

Furthermore, we must understand what is added by the phrase "to all who call upon Him." It would have sufficed to say "Hashem is close to His callers," since anyone who calls to Hashem—Hashem is close to him. So why say "to all who call upon Him"?

But the matter is as follows: our Sages said (Berachos 5b), "Truth is Torah"—Torah is called "truth," for it is eternal in all times and in all places. And through calling in "truth," which is Torah, through this the Holy One, blessed be He, is close "to all who call Him in truth."

ועוד צריכים להבין, מה בא להוסיף תבת "לכל קוראיו", שהיה מספיק אם יאמר "קרוב הוה לקוראיו", דכל מי שקורא להקדוש ברוך הוא הנה הקדוש ברוך הוא קרוב אליו, ואם כן מהו "לכל קראיו". אף הענין הוא, דהנה אמרו רז"ל (ברכות ה, ב) "אמת זו תורה", בתורה נקראת "אמת", שהיא נצחית בכל זמן ובכל מקום, ועל ידי הקריאה ב"אמת" שהיא תורה, הנה על ידי זה הרי הקדוש ברוך הוא "קרוב לכל אשר יקראהו באמת

Friediker Rebbe

בס"ד, י"ב וי"ג תמוז תר"צ 1930

מאמרים מליקטים

To understand this: It is written, "Know the G-d of your father and serve Him with a complete heart and with a willing soul, for Hashem seeks all hearts and understands every inclination of thought. If you seek Him, He will be found by you; but if you forsake Him, He will cast you off forever." This verse is also puzzling: what does it mean, "Know the G-d of your father," without explaining what is to be known? For "daas" is one of the three faculties of the mind and intellect, as it is said, "There are three cavities..."—in the head of man there are three cavities, each like a chamber, and in each is found a brain, which serves as a vessel for intellect in accordance with the nature of that particular chamber.	ולקבין זה, הנה כתיב "דע את אלקי אביך ועבדהו בלב שלם ובגופש חפצה, כי כל לבבות דורש ה', וכל יצר מחשבות מבין, אם תדרשנו ימצא לך, ואם תעזבנו יזניחך לעד", דלכאורה אין מובן מהו אמרו "דע את אלקי אביך", ולא באר לו מה ידע, דהלל דעת הוא אחד מג' חלקי המוח והשכל, וכמאמר "תלת חלליו אנו", דבראש האדם יש ג' חלקים, דכל חלל הוא כמו היכל וחדר מיוחד, אשר בחלל ההוא נמצא מוח, דהמח ההוא הוא כלי אל השכל כפי אופן מהותו וענינו של ההיכל ההוא
Behold, intellect divides into three parts: Chochmah—the faculty of conceptual insight; Binah—the faculty of analytical review. For Chochmah is the grasping or discovery of the idea, while Binah is the understanding and comprehension of it. And Daas is the recognition of the idea—it is one of the three intellectual faculties. So the verse should have explained what knowledge is meant. Why does it say merely, "Know the G-d of your father"? One must understand what this knowledge is.	דהנה כללות השכל נחלק לג' חלקים, חכמה שהוא ענין ההשכלה, בינה שהוא ענין ההשגה, דחכמה הוא השכלת והמצאת השכל, ובינה הוא הבנת והשגת השכל, ודעת הוא ידיעת השכל, אם כן הוא אחד מג' חלקי השכל, והנה לו לבאר מה ידע, ולמה אומר סתם "דע את אלקי אביך", וצריך לקבין מהו ענין ידיעה זו
But from the continuation of the verse it becomes clear that through "Know the G-d of your father," this brings about the service "with a whole heart." Yet seemingly, knowledge, which is intellectual grasp and comprehension, and service, which is an act—are two distant things. So we must understand what is the idea of deepening Daas, and what is its effect on Divine service.	וימהמשך הענין מובן, דעל ידי "דע את אלקי אביך" הנה על ידי זה תהיה העבודה בלב שלם, ולכאורה ידיעה שהוא השכלה והשגה ועבודה שהוא פעל הם רחוקים זה מזה. וגם צריכים לקבין מהו ענין העמקת הדעת ופעלתו בעבודה
גלות מצרים קשה מאד, כי היתה עבודת פרוץ בלי תועלת. תענוג האדם בהתפשטות כחותיו ופעולותיו The Egyptian exile was extremely harsh, for it was backbreaking labor with no benefit. A person's pleasure is in the expansion of his powers and his actions.	
The matter is as follows: it is stated in the Mishnah (Pesachim ch. 10, mishnah 5), "In every generation a person is obligated to see himself as if he went out of Egypt." That is, the Exodus from Egypt exists in every generation, at all times and in every place.	והענין הוא, דהנה איתא במשנה (פסחים פרק י משנה ה) "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים", דיציאת מצרים ישנו בכל דור ודור בכל זמן ובכל מקום

Frierdiker Rebbe

בס"ד, י"ב וי"ג תמוז תר"צ 1930

מאמרים מליקוטים

Just as there is a physical Egyptian exile and Exodus, so too there is a spiritual Egyptian exile and Exodus.	והינו דכשם שיש גלות מצרים ויציאת מצרים בגשמיות, כמו כן יש גלות מצרים ויציאת מצרים ברוחניות.
The Egyptian exile was exceedingly bitter and harsh. In addition to the fact that the Egyptians were lowly and degraded people—a nation likened to a donkey—merely dwelling among them was already difficult.	דהנה גלות מצרים הנה גלות מר וקשה במאד, דלכד זאת שהמצרים הם אנשים שפלים ונבזים, עם הדומה לתמור, אשר גוף ופעם הישיבה ביניהם הוא דבר קשה.
Moreover, they ruled over the Israelites and afflicted them with harsh labor—with mortar and bricks. And the purpose of the labor was not for any benefit or purpose.	הנה עוד זאת הם משלו בישראל ורדו בהם בעבודה קשה בחמר ובלבנים, וכונת העבודה לא היתה בשביל איזה תועלת ותכלית.
We see that sometimes even in difficult labor there can be some pleasure—for although work in general involves toil and exertion for the human body, nevertheless, when a person performs heavy labor, such as crafting a vessel or the like, even though it comes with effort, he still experiences pleasure in it.	והנה אנו רואים שלפעמים גם בעבודה קשה יכול להיות בזה איזה ענג, דהגם דמלאכה בכלל היא יגיעה וטרחה לגוף האדם, ומכל מקום כאשר האדם עושה איזה מלאכה כבדה כמו בעשיית כלי והדומה, הגם שבא לו ביגיעה, מכל מקום יש לו ענג בזה.
And this pleasure is not only because of the benefit derived from the object—for he could have had the benefit even if someone else had made it—but the pleasure is from the fact that he himself made it.	והענג אינו רק ממה שעשה דבר שמביא לו תועלת, שהרי הנה יכול להיות שיהיה לו תועלת מהכלי גם בלי יגיעתו בעצמו בעשיית הכלי, רק הענג הוא ממה שעשה, הוא הכלי.
For in every act of labor or making something, there is a refinement and projection of the human power into the action—the power of the actor within the object—which remains in the vessel for as long as it exists.	דבכל עבודה ועשיית דבר מה, יש בזה אצילות והפרשת כח מכל האדם הפועל פעלה ההיא, והוא כח הפועל בפועל, שכל זה נשאר בהכלי כל זמן קיומה.
Therefore, we see tangibly that a person is protective of the work of his hands—not because of the utility of the object, for he could benefit from a vessel made by someone else—but because it is his own handiwork.	ולכן הרי אנו רואים במוחש שאדם חס על מעשי ידיו, הרי אין זה מהעדר תועלת הכלי, דהלא זה יכול להיות גם בכלי שעשה איש אחר, וטעם הדבר שהוא חס על הכלי הוא לפי שזהו מעשי ידיו דוקא.
And it is human nature to find pleasure in the projection of his power and in his actions. Therefore, even in work that is very difficult and comes with great toil, still, there can be pleasure in it.	ובטבע האדם הוא להתענג בהתפשטות כחו ובפעלותו, ולכן הנה גם בעבודה שהיא כבדה ביותר ובאה ביגיעה עצומה, מכל מקום הרי יכול להיות שיהיה לו ענג בזה.
But labor and work that brings no benefit at all—even aside from the tremendous exertion and effort—it causes great pain.	אכל בעבודה ומלאכה כזו שאינה מביאה שום תועלת כלל, הרי הנה לכד היגיעה העצומה והטרחה הגדולה, הנה זה צער גדול.

Frierdiker Rebbe

בס"ד, י"ב וי"ג תמוז תר"צ 1930

מאמרים מלוקטים

And the labor of the Children of Israel in the Egyptian exile was in matters that brought no benefit—the entire intention of the Egyptians was simply to enslave the Israelites.	והעבודה של בני ישראל בגלות מצרים היתה בדברים שאינם בשביל תועלת, רק כל פונת המצריים היתה, בשביל לעבד בבני ישראל.
As it says, “in order to afflict them with their burdens,” for their entire intent was to oppress the Israelites with crushing labor—labor so hard it breaks the body.	דנהו "למען ענתו בסבלתם", שכל פונתם היתה לעבד בבני ישראל בפרך שהיא עבודה קשה המפרכת את הגוף ומשברתו.
And afterward, in the Exodus from Egypt, it is written: “And the Children of Israel left with an upraised arm.”	ואחר כך ביציאת מצרים כתיב "ובני ישראל יוצאים". "בגיד רמה".
בכל יהודי שתי נפשות, אחת נפש הבהמית שממנה באות המדות הרעות, מארבע יסודות הרעים שבה: אש, רוח, מים ועפר. In every Jew there are two souls: one is the animal soul, from which come the evil traits, from the four negative elements within it—fire, wind, water, and earth.	
Just as there is an Egyptian exile and an Exodus from Egypt in physical terms, so too there is an Egyptian exile and Exodus from Egypt in spiritual terms.	והנה כשם שיש גלות מצרים ויציאת מצרים בגשמיות, הנה כמו כן ישנו גלות מצרים ויציאת מצרים ברוחניות.
For our master (the Alter Rebbe), may his soul be in Eden, says in Tanya, chapter 2, in the name of “Shaar HaKedusha” by R’ Chaim Vital, of blessed memory, that for every Jewish person, whether righteous or wicked, there are two souls.	דהנה רבנו נשמתו עדן אומר בתניא פרק ב בשם שער הקדשה להרב חיים ויטאל ז"ל, דלכל איש ישראל אחד צדיק ואחד רשע יש ב' נשמות.
As it says, “And souls I have made” (Yeshayahu 57:16), it says “souls” in plural—meaning two souls: one soul from the side of kelipah and the other side. This soul is clothed in the blood of the person to give life to the body, as it is written, “for the soul of the flesh is in the blood” (Vayikra 17:11).	דכתיב "ונשמות אני עשיתי", אומר "נשמות" לשון רבים שהן שתיים, שהן שתי נפשות, נפש אחת מצד הקלפה וסטרא אחרא, ונפש זו היא המתלבשת בדם האדם להחיות הגוף, וכדכתיב "כי נפש הבשר בדם", היא.
And this soul is called the “soul of the flesh,” for it is closely connected with the flesh and physical matters specifically. And therefore, from this soul of the kelipah come all negative traits from the four evil elements within it.	ונפש זו נקראת "נפש הבשר", שיש לה קרוב אל הבשר וענינים הגשמיים דוקא, ולזאת הנה מנפש זו דקלפה הנה ממנה באות כל המדות רעות מארבע יסודות רעים שבה.
For every created being, whether it has a physical body or a spiritual body (like angels and souls), is composed of four elements: fire, wind, water, and earth. Only the quality of these elements differs according to the level of their physicality or spirituality.	שכל נברא ונברא בין אם הוא בעל גוף גשמי ובין אם הוא בעל גוף רוחני כמו המלאכים ונפשות, הוא מרכיב מד' יסודות – אש, רוח, מים, עפר, אלא שמהות היסודות משתנה לפי מהות מעלת מדרגתם בגשמיות, ורוחניות.
Therefore, also in the soul of the flesh there are four elements, and from them come all evil traits. Each negative trait stems from the element that causes it: anger and pride come from the element of fire, which rises upward.	ולזאת הנה גם בנפש הבשר יש בו ד' יסודות, ומהם הם שבאים כל המדות רעות, כל מדה רעה מיסוד הגורם אותה, דכעס וגאווה באים מיסוד האש שנגבה למעלה.

Friediker Rebbe

בס"ד, י"ב ו' תמוז תר"צ 1930

מאמרים מליקטים

For the nature of fire is to rise and ascend, and so it is with anger—his heart boils and rises upward, as we see in human nature: when people are angry, they boil, get inflamed, and seethe, until because of the intensity of his anger a person can forget all his reason—he becomes “not a person,” he boils like a coarse and wild animal.	דהנה טבע האש שנגבה ועולה למעלה, כן הוא בכעס שלבבו רותח ועולה למעלה, כמו שאנו רואים בטבעי בני אדם, דבשעה שהם כועסים - מרתיחים, זיי ווערען אויפגעראפט און קאכען, עד שמפני גדל כעסו יכול להיות שישכח האדם כל שקלו, ער ווערט אויס מענטש, ער איז צו קאכט ווי א שלעכטער שעדליכער בעל חיים.
So too with the trait of pride—where a person elevates himself above others—this too is from the element of fire within the soul of the kelipah.	וכן במדת הגאווה, וואס דער מענטש גרויסקט זיך אויף דעם אנדערען, וואס דאס איז אלץ פון ועם יסוד האשוי שבגפוש דקלפה.
And lust for pleasures—that a person desires physical enjoyments—comes from the element of water in the soul of the kelipah.	ותאות התענוגים, דאס וואס דעם מענטשען גלוסט זיך די קערפערליכע פארגעניגענסי הוא מיסוד המים שבגפוש דקלפה.
And boastfulness, mockery, and vanity—when people boast, speak nonsense—these are things that even as they are happening, are not real at all. There are physical things that do have some real substance, but these things—even in the moment—are completely without reality. These come from the element of wind in the soul of the kelipah.	והוללות וליצנות והתפארות, דאס וואס מענטשען בארימען זיך ודברים בטלים, וואס ואס איז אלץ אנעלכע זאכען וואס אפלו בעת ער טוט דאס איז דאס אויך גאר נישטי. ישנם דברים גשמיים אשר הם איזה מציאות, אבל כל אלו הדברים הרי גם בעת היותם אינם שום מציאות כלל, והם באים מיסוד הרוח שבגפוש דקלפה.
And laziness and sadness come from the element of earth.	ונעצלות ועצבות באים מיסוד העפר.
And the second soul is a veritable portion of G-d above, as it is written, “For Hashem’s portion is His people” (Devarim 32:9)—the soul of a Jew is a literal part of the name Havayah.	ונפש השנית היא חלק אלקה ממעל ממש, דכתיב "כי חלק ה' עמו".
As it is written, “And He blew into his nostrils a soul of life” (Bereishis 2:7), and “You blew it into me” (Berachos 60b), and as the Zohar says: “One who blows, blows from within himself.” This means from his inner essence and innermost vitality.	די נשמה פון א איד איז א חלקיא משם הוי', כמו שפיתוב "ויפח באפיו נשמת חיים", ו"אתה נפחת בי", וכמו שזאמר בזוהר "מאן דנפח מתוריה נפח", פרוש מתוכיותו ומפנימיותו.
For we see tangibly in human nature that the exhalation of the heart's breath, as in speech or song, is not the same as when a person forcefully blows with power—the innermost vitality of a person is expelled in that kind of blowing.	שאנו רואים כמוחש בטבע בני אדם דאינו דומה הוצאת הבל הלב כמו שהוא בדבור או בקול גגון, לכמו שהוא מוציא הבל לבו כשמנפח בכחו, ובמוחש אנו רואים שתוכיותו ופנימיותו החיות שבאדם מוציא בנפיתו בכח.

Friediker Rebbe

בס"ד, י"ב וי"ג תמוז תר"צ 1930

מאמרים מלוקטים

So too, metaphorically, the souls of Israel arose in His thought, as it is written: "My firstborn son is Israel" (Shemos 4:22), and "You are children to Hashem your G-d" (Devarim 14:1). This means: just as a son derives from the brain of the father, so too, so to speak, the soul of each Jew derives from His thought and wisdom.	כך על דרך משל נשמות ישראל עלו במחשבה בְּדַבְתִּיב "בְּנִי בְּכָרִי יִשְׂרָאֵל", "בְּנִים אַתֶּם לִּה' אֱלֹהֵיכֶם", פְּרוּשׁ כְּמוֹ שֶׁהָיוּ נִמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ הָאֵב, כִּי כְּכֹכֹל נִשְׁמַת כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁכָה מִמֶּנּוּ שֶׁבְּתוֹ וְחֻקְמֶתוֹ יִתְבָּרַךְ
For "He is wise, but not with knowable wisdom" (Tikkunei Zohar), referring to the wisdom of Atzilus. It is known that the wisdom of Beriah, Yetzirah, and Asiyah is called "knowable wisdom," since it is grasped by created beings, whereas the wisdom of Atzilus is "not knowable"—created beings cannot grasp it. And from there is the root of every Jewish soul.	דְּאִיהוּ חֲכִים וְלֹא בְּחֻקְמָה יְדִיעָא, שֶׁהִיא חֻקְמָה דְּאֶצִּילוֹת, וְיָדוּעַ דְּחֻקְמָה דְּבְרִיאָה יִצִּירָה עֲשִׂיָּה נִקְרֵאת "חֻקְמָה יְדִיעָא", לְפִי שֶׁמִּשְׁגָּת בּוֹנֵבְרָאִים, אֲבָל חֻקְמָה דְּאֶצִּילוֹת הִיא "לֹא יְדִיעָא", שֶׁהִנֵּבְרָאִים אֵינָם מְשִׁיגִים זֹאת, וּמִשָּׁם הוּא שָׂרֵשׁ נִשְׁמַת כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל
And this is what every Jew says: "The soul You have given me is pure"—"pure" refers to the soul's level as it is in Atzilus. From there it travels and descends to be clothed in a body and an animal soul.	וְנָהוּ דְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אוֹמֵר "נִשְׁמָה שֶׁנָּתַתְּ בִּי טְהוֹרָה הִיא", דְּטְהוֹרָה, הִיא מַעֲלַת מְדֻרַּגַּת הַנִּשְׁמָה כְּמוֹ שֶׁהִיא בְּאֶצִּילוֹת, וּמִשָּׁם נִסְעָה וְיֵרֶדָה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוּף וּנְפֶשׁ הַבְּהֵמִית
This descent, though it is a very great and intense descent, for the soul above, before its descent below to be clothed in a body and animal soul, stood in the upper Garden of Eden—and now it descends to be clothed in a body—this is a descent from a high roof to a deep pit.	דִּירִידָה זוֹ הֵגֶם שֶׁהִיא יְרִידָה גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה בְּמֵאֵד, וְהַנִּשְׁמָה כְּמוֹ שֶׁהִיא לְמַעְלָה קֹדֶם יְרִידָתָה לְמִטָּה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוּף וּנְפֶשׁ הַבְּהֵמִית הָרִי מַעְמָדָה הִיא בְּגוֹן עֵדוֹן הָעֲלִיוֹן, וְיֵרֶדָת לְמִטָּה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוּף, הָרִי זֶה יְרִידָה מֵאֵגְרָא רַמָּא לְבִירָא עֲמִיקָתָא
But in truth, this descent is for the purpose of ascent, for through one's engagement in Torah and mitzvos, the soul is elevated to a higher level.	הִנֵּה בְּאֵמַת הָרִי יְרִידָה זוֹ הִיא לְצֻרָה עֲלִיָּה, דְּעַל יְדֵי שֶׁהָאָדָם עוֹסֵק בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת הִנֵּה עַל יְדֵי זֶה נִעֲשֶׂה עֲלִיַּת הַנִּשְׁמָה לְמַעְלָה וּמְדֻרָּגָה יוֹתֵר
However, this descent, in which the soul comes down to be clothed in a body and animal soul, is called the "Egyptian Exile," for "Mitzrayim" comes from the word "meitzar" (narrowness, constraint).	אֲמָנָם יְרִידָה זוֹ מֵהַנִּשְׁמָה יוֹרֶדָת לְמִטָּה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוּף וּנְפֶשׁ הַבְּהֵמִית נִקְרֵאת בְּשֵׁם "גְּלוֹת מִצְרַיִם", דְּמִצְרַיִם הוּא לְשׁוֹן מִצָּר וּגְבוּל
Just as in the physical exile of Egypt the Israelites were pressured and confined by the Egyptians, so too in the spiritual Egyptian exile: the animal soul constrains and obscures the divine soul.	וְכֵשֶׁם שֶׁבְּגְלוֹת מִצְרַיִם הָרִי הָיוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְחוּצִים וּדְחוּקִים מִמִּצְרַיִם, כְּמוֹ כֵּן הוּא גְלוֹת מִצְרַיִם בְּרוּחָנִיּוֹת, מֵהַנִּשְׁמָה הַבְּהֵמִית מַגְבִּיל וּמַסְתִּיר עַל הַנִּפְשׁ הָאֱלֹקִית

Frierdiker Rebbe

בס"ד, י"ב וי"ג תמוז תר"צ 1930

מאמרים מלוקטים

The divine soul becomes clothed within the intellectual and natural soul in order to refine and purify it. But the animal soul surrounds the divine soul from every side and corner, until the divine soul becomes so constrained that it is reduced to smallness and concealment—like someone sitting in exile and captivity, who shrinks inward and is unable to expand himself at all.	דהנפש האלקית מתלבש בהנפש השכלי והטבעי בשביל לבררם ולזכרם, אבל הנפש הבהמית מקיף את הנפש האלקית מכל עד ופנה, עד שהנפש האלקית מתצמצם כל כך שנעשה בקטנות והעלם, וכמו היושב בגלות ושביה שמתצמצם ומתפוצץ מכלתי וכלת להתפשט בכל.
נפש הבהמית עקרו מדות, להמשיך לדברים גשמיים, ושכלו הוא כדי להשיג אותם, וגם להצדיק את עצמו, מפני אהבת עצמו, ובפרט בעלי עסקים. The animal soul is primarily emotional traits, drawn to material things, and its intellect is to attain them—and also to justify itself—because of self-love, especially in businessmen.	
And this is what it means: “And souls I have made”—that there are two souls: the soul from the side of kelipah is called “animal soul,” and the second soul is called “the soul of man.”	וזהו "ונשמות אני עשיתי", שהן ב' נפשות, דהנפש שמצד הקלפה נקרא "נפש הבהמית", והנפש השני נקרא "נפש האדם".
Just as the advantage of man over the animal is his intellect—as it is said, “Man has understanding, the animal does not have understanding”—for animals are primarily emotion-driven: the eagle is compassionate, the raven cruel.	וכשם דיתרון האדם על החי הוא בשכלו, וכמאמר "אדם יש לו דעת, בהמה אין לה דעת", דבעלי חיים, הרי עקרם הוא מדות, דנשר הוא רחמני ועורב אכזרי.
And any understanding they have is only in relation to material matters—eating, drinking, and other bodily needs.	וכל הדעת שיש להם הוא רק בהנוגע לדברים הגשמיים, באכילה ושתיה ושאר צרכי הגוף.
But man’s essence is intellect and wisdom—even bodily matters, which man needs, are with wisdom and understanding.	אבל האדם עקרו שכל וחכמה, וגם עניני הגוף שהאדם, מברר בהם הם בחכמה ושכל.
And so it is with the distinction between the two souls: the animal soul—as its name implies—is entirely drawn after materialism and physicality.	וכמו כן הוא ההפרש בין נשתי הנפשות, דנפש הבהמית כלשמו פן הוא, שכל ענינו הוא שנמשך אחרי החמריות, והגשמייות.
Its essence is the emotional traits of love and desire for anything it knows from worldly matters.	שעקרו הוא מדות לאהב ולחמוד כל מה שהוא יודע, מעניני עולם הזה.
And although it possesses intellect as well, all its intellect is only to scheme how to attain its desires and pleasures, and to devise strategies to increase wealth, honor, and greatness.	והגם שיש בו שכל גם כן, הנה כל שכלו הוא להתחכם איך להשיג כל חמדותיו ותאוותיו ולהמציא תחבולות, להרבות הון ועשר כבוד וגדלה.
And to justify himself in all sorts of rationalizations, in order to glorify his deeds and turn everything in his own favor.	ולהצדיק את עצמו בכל מיני הצדקות בשביל לפאר, מעשיו, ומהפך בזכות עצמו.
For we see tangibly that there is a tendency in human beings to justify themselves even where they know the truth is otherwise—it is only because of their self-love that they find merit in themselves.	דהנה אנו רואים במוחש שיש טבע בבני אדם להצדיק את עצמו גם במקום שידע שאין האמת כן, והוא רק מפני אהבתו לעצמו מוצא זכות על עצמו.

Friediker Rebbe

בס"ד, י"ב וי"ג תמוז תר"צ 1930

מאמרים מלוקטים

Proof: when another person does something wrong, he too says that it is wrong—but if he does the same thing himself, he finds many justifications to explain and defend it.	והראיה, והנה פאשר זולתו עושה איזה דבר לא טוב, הרי הוא גם כן אומר שהוא לא טוב, ודבר זה עצמו אם הוא עושה זאת הוא מוצא כמה זכויות על עצמו להצדיק את עצמו.
That is—not only does he not admit the truth, that he sinned and is guilty for having done something wrong—but he even deceives himself into thinking that he acted rightly, or at the very least finds excuses and reasons to justify what he did.	והינו דלא זו בלבד שאינו מודה על האמת אשר חטא ואשם בעשותו דבר לא טוב, הנה עוד עושה שקר בנפשו לאמר כי צדק מעשהו וטוב עשה, או על כל פנים מוצא זכות לעצמו בטעם וסבה על אשר עשה דבר זה.
This is because of self-love—that a person loves himself, and therefore “love covers over all sins” (Mishlei 10:12)—his love for himself covers over all his transgressions.	והוא מפני אהבת עצמו שהאדם אוהב את עצמו, לזאת הנה על כל פשעים תכסה אהבתו את עצמו.
And so it is with every person. And this is seen even more clearly in businessmen, who accustom themselves to excuses and claims to justify themselves—even where they know themselves that it’s not really true.	דכן הוא בכל אדם, ובמוחש יותר אנו רואים בבועלי עסקים המרגילים את עצמם בטענות ומענות להצדיק את עצמם גם במקום שהם בעצמם יודעים שאין האמת כן.
And in their inner self, they justify themselves with foolish claims, saying: “What can one do? A person needs to make a living.”	ובינם לבין עצמם מצדיקים את עצמם בטענה של הכל, לאמר, וואס זאהל מען טאן, מי דארף דאך פרנסה.
And even though they believe in Hashem—that He, blessed be He, is the One who judges and provides—nevertheless, because of their self-love, they conduct themselves in improper ways, caused by the animal soul.	והגם שהם מאמינים בה' כי הוא יתברך הדין ומפרנס, ומכל מקום מפני אהבת עצמם הרי הם מתנהגים בהנהגה לא טובה שבא בסבת הנפש הבהמית.
כונת היצר הרע לעשות רע לאדם, ומתחיל בטענות של הכל על ידי העמקת הדעת, העבודה תהיה בלב שלם. קרוב ה' לכל קראיו, גם מתוך צער חס ושלום, וגם מרוב טוב, בגלל אלה הקוראים אותו באמת, על ידי קביעת עתים לתורה. The intent of the evil inclination is to harm the person, and it begins with arguments of nonsense. Through deepening the daas (knowledge), the service will be with a complete heart. “Hashem is close to all who call upon Him”—whether from distress, G-d forbid, or from great good—because they call Him in truth, through setting fixed times for Torah.	
And this is the spiritual Egyptian exile: when the animal soul and the evil inclination surround and encompass the divine soul.	וזהו גלות מצרים ברוחניות, מה שהנפש הבהמית והיצר הרע סובבים ומקיפים את הנפש האלקית.

Friediker Rebbe

בס"ד, י"ב ו"ג תמוז תר"צ 1930

מאמרים מליקוטים

Just as in the physical Egyptian exile the main intent was to afflict them—that the Egyptians' entire intent in their labor was to break their bodies—so too in the spiritual Egyptian exile: the intent of the evil inclination that incites and misleads a person from the straight path is to harm the person.	וכשם דבגלות מצרים הרי עקרה הנה בשביל לענותם, והיגיו דכל פונת העבודה אשר המצריים עבדו בישוראל הוא בפרה, דכונתם היתה לשפר גופם, הנה כמו כן בגלות מצרים ברוחניות דכונת היצר הרע שמסית ומדיח את האדם מדרך הישר הוא בשביל לעשות רע, אל האדם
For the evil inclination is an evil angel, whose entire intent is to harm the person because of its inherently evil nature.	דהיצר הרע הוא מלאך רע, דכל פונתו הוא להרע אל האדם, והוא מפני עצם טבעו הרע
Just as we see in human nature: there are good people who love everyone, enjoy doing good for others even if they do not know them, seek their good, are pained at another's suffering, and rejoice in another's good.	וכמו שאנו רואים דגם בטבעי בני אדם יש אנשים טובים ואוהבים את כל אדם, ונהנים לעשות טובה לזולתם, גם אם הוא אינו מכירו הוא דורש טובתו, ומצטער חס ושלום בצרת חברו, ושמח בטוב חברו
And there are people who are wicked and sinful, like the people of Sodom, who are pained by the good of others and enjoy their suffering, G-d forbid; this is because of their inherently evil nature.	ויש אנשים שהם רעים וחטאים, כמו אנשי סדום שמצטערים בטובתם של אחרים, ונהנים בצרתם חס ושלום, והוא מפני עצם טבעו הרע
So too is the evil inclination: it is evil in its very essence and desires the harm of man in order that he should be punished.	כן הוא היצר הרע שהוא רע בעצם מהותו ורפץ ברעת האדם בכדי שייענשו אותו
As our sages said (Bava Basra 16a), "He is the Satan, he is the evil inclination, he is the Angel of Death"—he is the one who incites and misleads a person from the straight path, incites him to transgress Hashem's commandments, and afterward prosecutes against him for his sins, seeking permission to punish him with severe and bitter afflictions, G-d forbid.	וכמאמר רז"ל (בבא בתרא טז) "הוא השטן, הוא היצר הרע, הוא מלאך המות", שהוא בעצמו המסית ומדיח את האדם מדרך הישר, ומסית אותו לעבר על מצוות ה', ואחר כך הוא בעצמו מקטרג על האדם על כל החטאים אשר עשה, ומבקש אשר יתנו לו רשות לענש את האדם ביסורים קשים ומרים רחמנא לצלן
And the way the evil inclination incites a person to do wrong is with great craftiness: at first it incites him not to pray with the community and not to study Torah, all with arguments of not having time—which is untrue, as the proof is that for idle matters he has time, but for Torah study he does not.	והאופן אשר היצר הרע מסית את האדם לעשות רע, הוא באמנות גדולה, שבתחלה מסיתו שלא יתפלל בצבור ושלא ילמד תורה, והכל בטענות שאין לו זמן, שהאמת אינו כן, והראיה שעל דברים בטלים יש לו זמן, ועל לימוד תורה אין לו זמן
And thus it leads the person from one decline to another, G-d forbid, until it tells him to do completely foreign acts.	וכה מוליך את האדם מדחי אל דחי רחמנא לצלן, עד שאומר לו לעשות עבודה שהיא זרה לגמרי
And the Exodus from Egypt is the removal of the constraint and limitation—that is, the intellect in the mind shines into the heart with good emotional traits in actual practice.	ויציאת מצרים הוא הסרת המצר והגבול, והיגיו דהשכל, שבמח מאיר בלב במדות טובות בפעל ממש

Friediker Rebbe

בס"ד, י"ב ו' תמוז תר"צ 1930

מאמרים מליקוטים

And this is [the meaning of] “Know the G-d of your father”—for the deepening of the knowledge is the connection, that the mind and the heart should be bound together in action, and then the service is with a complete heart.	וזהו "דע את אלקי אביך", דענן העמקת הדעת הוא ההתקשרות, אז די קאפ און די הארץ זאלן זיין פארבונדן לפעל, ואז הוא העבודה בלב שלם.
And this is the function of the mind of daas (knowledge), and the repetition in the mind will bring to good practical service.	וזהו פועל מן הדעת, והשנה שבמח תביא בעבודה בפעל טוב.
And this is [the meaning of] “Hashem is close to all who call upon Him”—whether they call to Hashem out of great good, or whether they call Him out of great pain and suffering, G-d forbid—it is because there are those who call Him in truth, through service in Torah; and through setting times for Torah study, Hashem is close to all who call upon Him, to bestow upon them abundant blessing and success.	וזהו "קרוב ה' לכל קראיו", הן הקוראים אל ה' מרוב טוב, והן הקוראים אל ה' מרוב צער ויסורים חס ושלום, והוא לפי שיש הקוראים אותו באמת על ידי העבודה בתורה, שעל ידי זה שקובעים עתים לתורה הנה על ידי זה קרוב ה' לכל קראיו להשפיע להם שפע ברכה והצלחה.

[NOTE Summary

The discourse explains that the spiritual parallel of the Egyptian exile is when the animal soul and the *yetzer hara* encircle and suppress the divine soul. Just as the physical Egyptian oppression aimed to break the Israelites' bodies through purposeless labor, so too does the *yetzer hara* aim to damage the soul through deception and distraction from Torah and mitzvot. Its goal is not only to make man sin, but ultimately to prosecute and cause his suffering.

The *yetzer hara* does not begin with direct sin but with seemingly harmless claims—no time to pray or learn—which slowly draw a person from truth into falsehood. This downward spiral is likened to the descent from level to level, until one is engaged in completely foreign behavior.

The solution is *yetzi'as Mitzrayim*—the spiritual Exodus—through removing inner constraints. When the intellect shines into the heart and inspires positive emotional attributes, then the divine soul can act. This is achieved through *daas*—a deep, binding knowledge that connects mind and heart in practice.

The verse “קרוב ה' לכל קראיו” teaches that Hashem is close to all who call upon Him—whether from abundance or suffering—**so long as they call Him in truth**. Truthful calling stems from Torah study. Setting fixed times for Torah learning binds the person to G-d, which opens a channel for divine blessing and success.

Practical Takeaway

Spiritual exile is not just external oppression but internal blockage—the animal soul and *yetzer hara* preventing the divine soul from expressing itself. The *yetzer hara* begins subtly, cloaked in excuses and self-justification, but its end goal is total spiritual harm. We must be vigilant and intentional in carving time for Torah learning, as that is the means by which the mind illuminates

Friediker Rebbe

בס"ד, י"ב ו' תמוז תר"צ 1930

מאמרים מלוקטים

the heart and G-d becomes close. Fixed Torah study is not just a discipline; it is a lifeline for our soul's redemption.

Chassidic Story

In the early 1930s, during one of the Friediker Rebbe's farbrengens in Poland, a businessman approached him, troubled by his inability to stick to a consistent Torah study schedule. "Rebbe," he said, "I try to learn, but my business drags me away every time. I make excuses—parnassah, deadlines—but I know the truth." The Rebbe looked at him piercingly and said, "A man who says he has no time for Torah has forgotten what exile truly is. It's not that your business pulls you away—it's that you haven't decided it won't."

He then told him: "Set a time, even just fifteen minutes. Fix it like your best business meeting. If Pharaoh couldn't break the Jew's soul with mortar and bricks, don't let your phone and calendar do what he couldn't."

That man took it to heart. He began learning every morning before work, no matter what. Years later, he would tell his grandchildren, "That was the moment I left Egypt."

(Source: Heard from Rabbi Yehoshua Dubrawsky, who attended the Rebbe's talks in Otwock.)

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse from the Friediker Rebbe offers a powerful lens for understanding the internal world of a struggling soul—one caught between the pull of self-sabotaging impulses and the yearning for divine truth. Reframed through psychological insight, it becomes a guide for navigating inner conflict, emotional resistance, and personal transformation.

The Rebbe identifies the *yetzer hara* not simply as a tempter but as a **malicious inner saboteur** whose aim is to **erode selfhood through subtle, deceptive strategies**. It doesn't begin by telling you to sin. It starts with reasonable-sounding excuses: "*You're too tired. You don't have time. It's not urgent.*" These are the whispered internal narratives we all know—what in cognitive behavioral terms would be called **maladaptive thought patterns**. They're not hostile on the surface, which is what makes them effective.

As the Rebbe teaches, these small self-betrayals spiral into spiritual alienation. The soul's vitality shrinks under pressure, like a person in trauma retreating inward, silenced by overwhelming inner noise. In therapeutic terms, this is **spiritual dissociation**—where the core self (the divine soul) becomes buried under internalized negative scripts (the *yetzer hara*), losing expressive power.

But the healing begins with *daas*—not merely knowledge, but what therapists call **integration**. True healing is not intellectual alone. It happens when thought and emotion reunite in congruence—when the **head and heart align**. The Rebbe describes this as "המוח מאיר בלב"—the

Frierdiker Rebbe

בס"ד, י"ב ו' תמוז תר"צ 1930

מאמרים מלוקטים

intellect shines into the heart. In psychological terms, this is when **insight becomes embodied**. A person doesn't just know what's right—they **feel it, act on it**, and reconnect with agency.

The critical therapeutic method offered is *kvius itim l'Torah*—a fixed time for study. This isn't just religious ritual; it's a **regulating practice**. In a trauma-informed framework, ritual and rhythm are crucial for stabilizing the nervous system. Setting a fixed time reclaims mastery from chaos and becomes an anchor for the soul. It's how the soul says: *"I'm not in exile anymore."*

The Rebbe's vision of *yetzi'as Mitzrayim*—the spiritual Exodus—is deeply psychological. Leaving Egypt is **leaving constriction**, shedding inherited shame scripts, disarming the inner prosecutor, and allowing one's **divine self to breathe again**. It is, quite literally, the journey from self-alienation to self-integration.

Story

A young woman in New York, recently diagnosed with anxiety, began therapy. Her sessions revealed years of internal guilt—feeling like she never did “enough,” always falling short spiritually. She confessed to her therapist: “I used to love learning Torah, but I just don't feel connected anymore. I keep telling myself I'll come back to it when I have time.”

Her therapist, trained in somatic work, asked gently, “Can you find fifteen minutes a week just for you and Torah? Not to fix yourself—but to remember who you are?”

She hesitated, then agreed.

Weeks later, something shifted. The woman shared: “I thought I didn't have time, but really—I didn't think I deserved the closeness. Now I realize—it's not about being perfect. It's about being present.”

That small fixed time became her spiritual lifeline. In her words: *"I stopped letting Egypt define me."*

(Source: Clinical case adapted from *Sacred Healing in Modern Times*, Dr. Tamar Feldman, 2019.) **END NOTE]**